Харукі МУРАКАМІ

ПРО ЗУСТРІЧ З ІДЕАЛЬНОЮ ЖІНКОЮ ОДНОГО ПОГОЖОГО КВІТНЕВОГО РАНКУ

Оповідання

Одного погожого квітневого ранку в якомусь завулку Харадзюку (район Токіо) я зустрічаю ідеальну дівчину.

Не можна сказати, що вона якась особливо красива. І одяг на ній не те щоб надто гарний. Волосся ззаду трохи злежане, та й років їй, напевне, під тридцять. Але вже за півсотні метрів мені стає зрозуміло: вона для мене — ідеальна дівчина. Коли я її побачив, усередині щось тенькнуло, а в роті зробилося сухо, як у пустелі.

Припустимо, вам подобається певний тип дівчат. Наприклад, це приблизно так, коли вам до смаку дівчата із вузькою ступнею або дівчата з великими очима, або лише дівчата із красивими пальцями, або, хоч це не дуже й зрозуміло, ви у захваті від дівчат, котрі довго і повільно їдять. У мене, звичайно, теж є такі вподобання. Буває, що я в ресторані захоплено розглядаю форму носика дівчини, яка сидить за сусіднім столиком.

Та визначити, що таке ідеальна дівчина, не може ніхто. Наприклад, я ніяк не можу пригадати, яким був її ніс. Та ні, я навіть не можу точно пригадати, чи був у неї ніс. Усе, на що здатен, — згадати лиш те, що вона не була такою вже красунею. Трохи дивно.

— Вчора на вулиці я зустрів ідеальну дівчину, — кажу я комусь.

— Ну-у-у… — відповідає він. — Вона красуня?

— Та ні, не те щоб дуже…

— Тоді з того типу дівчат, який тобі подобається?

— Цього я не можу пригадати. Не пам'ятаю нічого: ні якої форми були очі, ні того, великі чи маленькі у неї були груди.

— Дивно.

— Еге ж, дивно.

— Ну і… — сказав він знудьговано. — Ти щось зробив? Заговорив, пішов слідом?

— Нічого не зробив, — кажу я. — Просто минув її.

* * *

Вона йшла зі сходу на захід, а я — із заходу на схід. Стояв квітневий ранок, а в мене був прегарний настрій.

Наприклад, я думаю, що хотів би з нею поговорити, бодай навіть лише півгодини. Хочу почути про її долю і розповісти про себе. Також мені понад усе хочеться з'ясувати, як доля склалася так, що ми зустрілися одного погожого квітневого ранку 1981 року. У цьому точно є якась тепла таїна, як у старих зворушливих пристроях давноминулих мирних часів.

Після того як ми отак поговоримо, ми десь пообідаємо, подивимось якийсь фільм, наприклад Вуді Аллена, зайдемо в бар готелю і вип'ємо коктейль чи ще щось. Якщо все буде гаразд, то я, можливо, після цього ще й опинюся з нею в ліжку.

Можливості стукають у двері мого серця.

Відстань між мною і нею скоротилася вже до 15 метрів.

Як же мені було б ліпше з нею заговорити?

"Добрий день. Чи не могли б Ви поговорити зі мною, нехай навіть всього півгодини?"

Дурня. Схоже на запрошення страхувальника.

"Вибачте, чи немає тут поблизу пральні, яка б працювала цілодобово?"

Це також дурниці. Хоча б тому, що у мене навіть немає сумки для білизни.

Може, краще просто чесно розпочати розмову? "Доброго дня. Ви для мене — ідеальна дівчина".

Вона, мабуть, не повірить цим словам. До того ж, навіть якщо і повірить, може подумати, що їй не хочеться зі мною говорити. Або вона, можливо, скаже, що "навіть якщо я і є ідеальною дівчиною для тебе, ти для мене не є ідеальним хлопцем". Якщо все повернеться саме так, то я, мабуть, точно страшенно розгублюся. Мені вже 32, і, зрештою, чим більше літ — тим частіше…

Перед квітковою крамницею я розминаюся з дівчиною. Тепла маленька хвиля повітря добігає моєї шкіри. На асфальтовому тротуарі розлито воду, і довкруг чути пахощі троянд. Я не можу навіть озватися до неї. Вона вдягнена у білий светр і тримає у правиці білого конверта, на який ще не наклеєно марку. Вона написала комусь листа. З того, що в неї дуже сонні очі, зрозуміло, що вона, можливо, писала його цілу ніч. На додачу, в цьому конверті, може, зібрані всі таємниці про неї.

Коли за кілька кроків я озирнувся, її постать уже зникла в юрмі людей.

* * *

Звичайно, зараз я вже напевне знаю, як краще було розпочати з нею розмову. Проте я б точно не зміг зв'язно говорити тоді, оскільки це, як не крути, доволі довга промова. Отак завжди — всьому, до чого я додумуюся, бракує практичності.

У будь-якому випадку, ця промова починається із "Колись давно" і закінчується словами "Чи не видається це вам сумною історією?".

* * *

Колись давно в одному місці жили хлопець і дівчина. Хлопцю було 18, дівчині — 16 років. Хлопець не був особливим красенем, та й дівчина не була особливо вродливою. Це були звичайні собі самотні хлопець і дівчина, яких можна побачити будь-де. Але вони свято вірили у те, що десь у цьому світі є дівчина і хлопець, які підходять їм на всі 100 відсотків.

Одного дня ці двоє випадково зустрілися на вулиці.

"О, а я тебе шукав увесь час. Може, ти й не повіриш, але ти для мене — ідеальна дівчина", — каже хлопець дівчині.

Дівчина каже хлопцеві: "Це ти для мене — ідеальний хлопець. В усьому — такий, як я тебе й уявляла. Це наче сон".

Двоє сіли на лавці у парку і продовжували розмовляти увесь час. Вони уже не самотні. Чи не дивовижно — прагнути когось на всі сто і бути потрібним комусь так само на всі сто?

Однак серця двох тривожив маленький, незначний сумнів. Чи добре, якщо мрії збуваються так легко?

Хлопець, коли розмова раптом урвалася, сказав:

— Чуєш, давай-но спробуємо ще лише один раз. Якщо ми справді ідеальні закохані, то колись і десь ще точно зможемо зустрітися. І давай справимо весілля одразу, як тільки зустрінемося наступного разу, якщо вже ми ідеальні партнери один для одного. Добре?

— Добре, — відповіла дівчина.

І двоє розійшлися.

Якщо ж мовити правду, то не було ніякої необхідності щось пробувати. Бо вони були насправді ідеальними закоханими. Потім неминуча хвиля долі підхопила хлопця і дівчину.

Якось узимку їх двох уразив лиховісний вірус грипу, який лютував цього року, і після ходіння на межі між життям і смертю протягом кількох тижнів вони забули те, що було. Коли отямилися, їхні голови були порожніми, як дитяча шкатулка для заощаджень Д. Х. Лоуренса.

Оскільки ж ці двоє були розважливими і витривалими молодими людьми, вони, доклавши зусиль, змогли повернутися до повноцінного життя в суспільстві і знову стали інтелектуальними й чуттєвими. Вони навчилися також правильно робити пересадки в метро і посилати термінового листа на пошті. Також вони набули досвіду кохання на 75 відсотків і кохання на 85 відсотків.

Так хлопцеві виповнилося 32 роки, а дівчині — 30 років. Час летів із неймовірною швидкістю.

І якось одного погожого квітневого ранку хлопець ішов одним із провулків Харадзюку із заходу на схід, аби випити вранішньої кави, а дівчина прямувала тією самою вулицею зі сходу на захід, щоб купити марку для термінового листа. Двоє зустрілися посеред вулиці. Легенькі промені втрачених спогадів на мить осяяли їхні серця.

Вона для мене — ідеальна дівчина.

Він для мене — ідеальний хлопець.

Однак промені їхніх спогадів були занадто слабкими, і їхні слова не прояснилися так, як це було 14 років тому. Двоє розійшлися без жодного слова, зникнувши у людській юрмі.

Чи не видається це вам сумною історією?

* * *

Я повинен був заговорити з нею саме так.